

Тема № 13

Въпрос 13

Въпрос

Гоненията на християните

Християнството възникнало в средата на юдейското и юдеите били първите върли противници на Християнството в днешните времена, докато перфектът прие мал Учението. Първото голямо гонение станало в 43-та година и жертва на гонението станал Яков Заведеев. Тогавя Нром лекат да убие Петър, но Господ го извадил от тамницата и го спасил. След това станало убийството на Стефан и най-после, в 62-ра година намйра смъртта си Яков Праведник, прелеселите. Ето ерусалимската църква. В 67-ма година Веспасиан обесил Ерусалим, но по-късно бил провозгласен за император, неговият син Тиг продължил Обедата. Християните предали запустяването на града и се изселили към река Йордан, в град Пелю, за което после конете ги обвинявали като изменници на родината. Цял разрушил Ерусалим и храма. През време на обсадата запалили повече от еднй милион евреи. Но омразата против християните не спривала. Соя те подтиквали езичниците римляни и други да голят християните. И зад всяко едно гонение вивали стоили юдеите.

Какво вече козак, гоненията на християните пдали от юдеите. Но след разрушаването на Ерусалим тези гонения престанали, но затова пък последното се завелни гоненията от страна на езичниците. Ези гонения ставали по различни причини, пдавни от една страна от широките народни маси, а от друга страна от църквените славата и правителството. Причината за гоненията от тези три страни били различни. Широкоме народни маси ненавиждали християните, понеже ги считали за безбожници и хора предадени на разорат. Тези гонения били повече индигентни и физични. От друга страна езическата църквените славата християните за простоти и суевери хора и затова ги ненавиждали. По-служки са мотивите на гоненията от страна на римската власт. В римската империя вивали много народи и техните религии били признати за законни и се отивали само за техните народи. Римската религия била общопримена религия и тя била тясно свързана с държавата. Така че, политиката на държавата и религията били тясно свързани.

В петдара на римската религия съществувал така нареченият култ на цезара, според който Бог се проявял на земята в цезар, или казано по-просто, самият цезар е Бог. П всеки, който не се покланял на този цезар като на Бог, се явявал не само враг на религията, но и на държавата, защото цезарът е бил и възлюбените на държавната власт. Велики народни религии се прекланяли пред цезара като Бог, но християните не признавали цезара за Бог и не му отдавали нужната почит като на Бог, затова и самата власт предприела гонения против християните като врагове на държавата.

Тези държавни гонения започнали от средата на трети век и продължили до средата на четвърти век, когато Християнството било признато за официален религия. До гоненията от страна на езичниците започнали още към края на първи век. В тази обстановка е трябвало да работят християните и да преодолят всички препятствия в своя път. Жертва на тези гонения в тяхното начало при император Нерон станали първо апостолите Петър и Павел в Рим, като Павел бил посечен с меч като римски гражданин, а Петър бил развянат на кръст с главата надолу. Нерон бил развянат на кръст в близост до мавзолея на цезар, който бил място, където римските граждани били хвърляни на зверове, запалили живи като ги намазили с мазнини и обвивали в това християните, които били жестоко преследвани. Били хвърляни в река Тибур, развявани с каприан, влягани в река Тибур, развявани на кръст, обвивани на кол и венчико, каквото човешката жестокост може да измисли. Нерон е управлявал от 54-та до 68-та година. Рим е бил запален в 64-та-65-та година а Петър и Павел били убити в 67-та година.

Последните на гоненията християните се събрали в скрити и пустни места - в пещери, подземия, заруствали страни и т.н. Второто гонение на християните било извършено в началото на 96-та година. Той бил много мъчителен и навел е много мъченици и навел е много мъченици като римските цезари и по-късно в цялата римска империя. По време време още не признавали християните като отделна общност, а ги считали като юдейска секта. Във въвеждането на християнството от 98-та до 117-та година, римското правителство започнало да гони християните и техните религиозни убеждения. Тези гонения били жестоко преследвани и следващи религии. За начало на гоненията против християните бил издана императорска заповед, която гонела християните в цялата империя.

Бездействие на гоненията християните се събирани в скрити и пустни места - в пещери, подземия, запустели сгради и т.н. Второто гонение на християните било от император Домитиан, който управлявал от 81^{-та} до 96^{-та} година. Той бил много милостив и навсякъде виждал врагове както лични, така и на възрастната и на римската религия. По негово време още не признавали християните като отделна общност, а ги считали като юдейска секта. Във времето на император Траян от 98^{-та} до 117^{-та} година, римското правителство започнало да гони християните за техните религиозни убеждения. Той вече не ги считал за юдейска секта, а го осъдил на отделна религия. За начало на гоненията против християните послужил указът на Траян против тайните общества, който бил издаден през 105 г. Той християните, но последните се оказали неволни негови нарушители, понеже били принудени да се събират тайно за извършване на своето богослужение. Той указ бил издаден в 99^{-та} година. От указа на Траян се възползвали фанатични езичници и жреци, и довели до на групи християните на съд. В парубието на Траян умрели от мъченическа смърт 120 годишният ерусалимски епископ Симеон, разпнат на кръст, Ирани Богоносен, епископ антиохийски Климонт, епископ Римски, който бил заточен в Херсон (Крим), където Св. Кирил, откривател на славянската азбука оперил по-късно костите му и ги пренесел в Рим.

В своите отношения към християните се ръководили от указа на Траян и приелишите му императори - Адриан, царувал от 117^{-та} до 138^{-та} година и Антоний Пий, царувал от 138^{-та} до 161^{-та} година. Ако в тяхното царуване и да е било малко подобрение на положението на християните, то е било магическо характер. Така Адриан издал декрет, с който забранявал да се убиват християните по искане на възбудената тълпа, а предписвал строго да се въздържа правително съдопроизводство със съблъжение на всички формалности. Но това обикновено не се спазвало от местните управители.

Целта от жертвите на гоненията от времето на Адриан било семейството, което се състояло от майка и три дъщери - Вера, 12 годишна, Нележда - 10 годишна и Любов - 9 годишна. Три дъщери били обезглавени с меч пред лицето на майката и тя умрала от мъка. При Антоний Пий, в 155^{-та} - 156^{-та} година била изгорена слага Поликарп, епископ Смирненски.

При Марк Аврелий, царувал от 161^{-та} до 180^{-та} година, положението на християните станало особено тежко. Марк и да не е издал особени закони го отношение на християните, с неговото име са свързани най-жестоките гонения на християните. През негово време империята била сполетяна от мислито бедствия и просят народ приписвал това на безбожните християни, които изгонили боговете с тяхното безбожие. И само малък повод бил достатъчен, за да се почнат жестоки гонения. Повод за това послужил указът на Марк Аврелий против суеверията. Той указ не се отнасял непосредствено до християните, а бил във връзка с появата на много гадатели, магьосници и врачки, които възбуждали обществено бездействие и увличили народа след себе си, като го възбуждали със своите предсказания. Най-силни и жестоки били гоненията в Мала Азия и галските градове Лион и Виена. През време на тези гонения спазвали жертва силно християни. Във време на това гонение от мъченическа смърт загинали в Рим Юстин философ в 165^{-та} година със своите ученици и в Лион 90 годишният литоски епископ Игнатий и други.

След Марк Аврелий жестоки гонители на християните бил Септимий Север, царувал от 193^{-та} до 211^{-та} година. В началото на своето царуване той бил даже приятел на християните и дружал с тях. Но при едно пътуване на изток бил поразен от разпространението на Християнството и огласявал се за нещакта на империята решил да задържи разпространението на Християнството. Той издал закон през 202^{-та} година, с който под страх на тежко наказание се забранивало да се приема Християнството. Разпореденията на императора изглеждали само до този членове на Християнството. Онези пък, които били християни от по-рано, не били застрашени от този закон. Но местните управители приложили закона против всички. Във време на това гонение умрели от мъченическа смърт в Александрия Питър, Леонид, баща на знаменития Ориген и девичката Пагосменена, в Картаген Иреший, в Картаген - Флавий Чернегуа и робията Фелиция.

След Стиний Север християните в провинциите на 30 години се равняли на кърп. През това време римският престол делял така паредант е императори, еклисиши. Те били под влияние на неоплатоничните, които смятали, че във всяка религия има нещо хубаво и истинно – заради това те се отнаемали с уважение към всички религии, а някои от тях поставяли Християнството на едно ниво от всички други религии. Император Север, който починал от 207 до 235 година се смятал с уважение към всички религии. Децата на Христос стаят в историята като редом с гностичите на единствените божества. Изречението на Христос "Който не прави ни добро и не прави ни зло" много му се харесало и го поставил за девиз на много обществени сгради. На единствените той преторичвал да се ръководят от примера на християните при издирването на капацитети за обществени дейности.

При наследника на Александър Север, Максимиан Травиант, от 235 до 238 година, станали малко гонения на християните, но те засегнали главно епископите, свещениците и дяковете. Християните се радвали на спокойствие и при император Галдиан, който починал от 248 до 249 година. Също така християните се ползвали със спокойствие и при император Фидий Аркантиянин (починал от 244 до 249-та година). За цял въведе прелазие между християните, че те били тайни християни, но въпреки това повече несплатонични. В това време Християнството се разпространило толкова много, че в цялата империя имало рад или село, където да няма християни.

От втората половина на трети век, по времето на император Дециан, гоненията против християните все повече в нова фаза на развите. Досега в гоненията против християните главно участие вземали народните маси. Правителството понякога даже издирало християните за да се съблюдава по отношение на тях законите на съдворителството. Сега вече гоненията против християните избуждали самото правителство.

Римското правителство се убеило, че Християнството е несъвместимо с държавния строй на Рим и се поставило за задача свършено да издират разпространението му и да изгонят последователите му от лицето на земята. Вследствие на това гоненията придобили систематичен характер и станали по-сериозни. Велики християни, познати от по-рано, възраст и обикновено по-млади, били преследвани. Такъв един рязък пример на държавната власт към християните настъпил при Дециан Траяна, от 249 до 251 година. Той издал указ за поголовно гонение на християните. Всички местни управители били длъжни да събират християните. От християните се искало да принасят жертве на езическите божества като признак, че са се отказали от Християнството. Правителството било убеделно, че християните сами по себе си не са били лоши хора, обаче тяхната религия го смятало като опасна за държавния строй. През време на тези гонения загинали много велики християнски епископи и свещеници.

Изгнание на това гонение от страна на властта, простоят парод, изменна отношението си към християните и започнал да им служи и да ги покрови, както можел. Особено омеобитно и в голяма степен такава действителност емитири оказали на Диоклетиан Александрийски. Той, след като с други четирима презвитери, бил задържан във стража. Седмичен съзнанието, което се било събрало на съдебна, като научил за това, отишл там, където бил задържаните и ги освободил. Също така и много други случаи на помощ от страна на простия народ на християните. Гоненията при Дециан, макар и да траели една година, били много жестоки.

След Дециан жесток гонител на християните бил Валерий, от 253 до 260 година. В първите години на негово царуване християните се по-голямо с тяхна свобода, защото не са имали и при императорите неопла – години. Но след четири години, към 257 година, той също стана страшен гонител на християните. Той издал два указа против християните. С първия се забранява на християните да се събират на богослужение и да посещават гробищата. Вторият е и бил прицелен на заточение и ги убивали. С втория указ, издаден в 258 година се предписвало всички епископи и всички служещи лица да се оставят без защита от Християнството. Като им се конфискувал имуществото и ги лишавал от всякакви права, и ги убивали. Жертва на тези гонения станали много епископи, дяковете и презвитери. Епископът народ съвместител на мъчениците и ги покрови, както можел.

При наследника на Валерий, Галериус, от 260 до 268 година, настъпила промяна в отношението към християните. Това император бил еклисиши. Реши да се отнаемали с уважение, по добрия пример на Александър Север и във всяка религия да търсят истината. През целия този той се отнаемали с уважение към християните. Сменил несправедливите закони на своя баща против християните, за което на гробищата и за конфискуване на гоненията мнозина християни, но при негово Християнската религия си оставала още много свободна. Изданието по-рано законите против християните не били отменени. Затова и при тези

След дълго време гоненията на християните в Римската империя от 257 до 260 г. година в първите години на новото хилядолетие християните се додължават с голяма свобода, която не са имали в Рим императорите в началото на 3 век. Но след четири години, към 257 г. година, той също става страшен гонител на християните. Той издава един указ против християните. С първия се забранява на християните да се събират на богослужение и да посещават гробищата. Вторият е в това да се събират на заканично или убийство. С втория указ се предвиждало всички граждани и всички служители също да се задължават да се откажат от християнството, като им се конфискуват имуществото и ги лишат от всички права, и ги убивали. Жестокостта на гоненията е станала много жестока и прекалена. Единствен народ, който издържа на мъчениците и ги подкрепял, както можело.

Царь приелшия на Валериан Галиен, от 260 г. до 268 г. година, настъпила промяна в отношението към християните. Този император бил ексектив и решил поново отношение, подобно на Александър Север и във всяка друга империя на християните. Но след това той се отнасял враждебно към християните. Отменил несприятелните паралич на своя баща против християните - за колене на гробищата и за конфискуване на църковните имущества, но във всяко християнство религия си оставали още неизменна. Издадени първо закон против християните не бил ограничен. Затова и при тези император имало случаи на мъченичество. При все това християните се ползвали мъчително с известна свобода.

След Галиен християните при официално изпозволение повсеместно се ползували с мир в течение на 40 години, до встъпването на император Деоклетий, който царувал от 284 г. до 305 г. година. Почти в течение на 20 години той не сел християните, но той пошел към тях враждебно чувства по религиозен и държавен съображения. Много негово стъпковане с християните на религиозна почва трябвало да свърши с трагичен резултат за последните. Така още в първите години на негово царуване, но негов закон в Рим били умъртвени мъченически няколко християни за отказа им да вземат участие в националния култ. Той изгонил от своята свята велика църква и забранил да се описват войската от християните. В 303 г. година Деоклетий издал първия указ против християните. Християните се лишавали от всички права, богослужението им било забранено и храмовете им обречени на разрушение.

Първи жертви на тези гонения станали Никономийските християни. Тяжката торква, която била най-хубаво здание в града, била разрушена до основ. Деоклетий бил под влияние на своя зет Галерий, който бил управител на италианска област. Неговата жена и дъщеря му били тайни християни. Това много го озлобило. Гоненията продължавали и след Деоклетий. Но гонителите най-много се смущавали от факта, че езическото общество не вземало участие в гоненията на християните, а заставало на тяхна страна. Даже в редовете на римската администрация гонението не срещнало съчувствие. Мнозина от римските управители явно не изтънявали за съображенията да побиват християните и са позовавали най-неподобен повод, за да забиколят закона и да пуснат християните на свобода.

При такива условия римското правителство съзнало най-после, че гоненията против християните представлява безсмислена кампания, непостигана своята цел. Сам Галерий, възмущаван на това гонение, решил да го прекрати. В нелепото на смъртта си и заедно с посочения от него император на цезаря Дионий и талиански император Константин, издали в 311 г. година указ за прекратяване на гоненията и предоставили на християните пълна свобода в работите и вярата. Указът оказал изобикновено благоприятно влияние над целия християнски свят. Религиозният ентузиазъм, завладял християните, не се поддавал на опасение. Даже самите езичници се радвали на прекратяването на гоненията. Но гоненията не загинували отведнъж. Цесарят на цезаря Максимин не искал да признае нито императора Дионий, нито подписания от него указ. На запад Максимин взел също такава позиция към император Константин и гоненията продължили.

Но в 313 г. година Максимин бил свален от Дионий и Константин в бой с Константин в бой с Константин за християните от цялата империя настъпили спокойни времена. Така се завършила почти триста годишната борба на християнството с езическото. В тази борба против християнството се съюзил великият римски епископ и езическото: преразказвачи и суверени, делят имуществото на гоненията и гоненията. Но великият гоним християните победили със силата на своето вътрешно убеждение. Това гържесто на християнството било постигнато преди всичко с морални средства и висок дух. Но зад всичко е стоял Християнският Дух, цялото Небе, което е възстановявало последователите.

Това съществува, това възновяване, което идва първите християни, които отивали с радост към смъртта покаява, че те са имали съзнателна връзка с Неизказан свят и със светлите Същества, и са живели от реална опитност, че човек не е тяло, а една жива Душа в един мислен Дух, който е способен да превъзвиси не всички предци, които се поставят на пътя му. Победата на Християнството е победа на Духа над инстинктите на низшата човешка природа.

Гоненията за окултните причини при гоненето на Християните, Учителят казва, че главната причина, поради която християните бяха гонени, е непридожението на Учението от една страна. Общомислено е в Окултната Наука, че всяка идея, която слеза от висшите светове, носи със себе си големи енергии и сили. И колкото от по-възвишен свят иде една идея, толкова по-голяма енергия и сила носи тя. Първите християни, като се почне от апостолите, като първия окултните идеи, които Христос им предаде, преходи в себе си и силите, и енергиите, които тези идеи носеха в себе си. А всяка една енергия трябва да се въпречи на работа, иначе тя ще предизвика експлозия. А енергиите, които бяха вложени в идеите на Христос се турят в работа, като се приложават тези идеи в живота. И понеже първите християни не приложиха идеите, които Христос им даде, енергиите, които те носеха се подпушиха и за да намерят изхода, предизвикаха гонения от страна на езичниците.

Този закон се отнася за всички окултни общества и епохи. Затова окултните идеи трябва не само да се приемат, но и да се прилагат, за да не става експлозия, която ще се изрази по различни начини. Гоненията на Христос се дължат пак на същия закон, само че тук причината не е в Христос, а в вилите. Те от своя страна бяха приел известни идеи от техните Мистерици и като не ги прилагали, избуха в гонение на Христос. За връждението на окултните против Христос има много други дълбоки причини, за които сега няма да говорим. Придожението, за което става въпрос, бива индивидуално и колективно.

Но след преставането на гоненията и след признаването на Християнството за официална религия в 325^{та} година Християнството изгубило своята вътрешна сила и се превърнало в една външна религия. Вътрешната връзка постепенно се изгубила и този Дух, който въздушевал всички християни до последните мисленни в началото на четвърти век, се отгледил, защото и самите християни възприели само буквата на Учението и изгубили вътрешното разбиране на Учението и постепенно от гонени и преследвани, станали гонители на онези, които държали за вътрешното разбиране на Учението, на мистиките. Християните последователи, което продължава и до днешния ден, така в Християнството се оформила от една страна Християнската църква, а от друга страна танкетите и окултните продължавали да работят и до наши дни езотеричните групи, ръководени и възновявани от Духа на Учителя Иисус и неговият помощник апостол Йоан.